

maatte vælge, eller om det falder i hans Interesse at knytte Varemærket til en ganske enkelt bestemt Gjenstand, saaledes at det kun er en eneste Sort Varer i strengeste Forstand, som han vil knytte Varemærket til, f. Ex. hvis han har gjort en eller anden Opfindelse, være sig et enkelt Instrument, saafom en Kniv af en særlig Konstruktion, eller hvilket andet Exempel man kunde tænke sig, og han ønsker at knytte Varemærket dertil, eller om han ønsker at knytte Varemærket til i det Hele taget den Slags Gjenstande, taget i videre Betydning, hvormed han handler. I saa Henseende har Udvalget ment, og det vil ogsaa være en Følge af Lovforslaget i Forbindelse med de Vædringsforslag, der her ere stillede fra Udvalgets Side, at den vedkommende Handlende har fuldkommen fri Haand. Derfom han finder det stemmende med sin Interesse at tage et Varemærke, som i det Hele betegner de Varer af en vis Slags i videre Betydning, som han handler med, saa staar det ham frit for; men dersom han ønsker at tage et Varemærke til en saadan enkelt speciel Gjenstand, saa staar det ham ogsaa frit for, det kan han gjøre ganske som han finder det stemmende med sin Fordel, og der er heller ikke efter Lovforslaget Noget til Hinder for, at en Mand kan erhverve flere Varemærker, saa at han altsaa i den Henseende, jeg nævnte, fra alle Sider har fuldkommen fri Haand. Paa den anden Side har man ment at burde holde paa, at den, som erhverver Eneret til et Varemærke, ogsaa samtidig skal opgive visse Slags Varer, være sig den ene eller den anden, som han agter at benytte Varemærket til. Det har efter Udvalgets Mening sin Betydning ogsaa ligeoverfor Publikum, at dette igjennem de Bekjendtgjørelser, der ske, kan være orienteret i, hvilken Slags Varer de kunne vente at finde under det paagjældende Varemærke. Paa den anden Side har man troet, at der ikke var Noget til Hinder for paa en saa let og bekvem Maade som muligt at aabne den Vedkommende Afgang til efter senere Opgivelse at inddrage flere Slags Varer under sit Varemærke, saaledes at hans Eneret altsaa ogsaa vil komme til at gjælde for dem, end saadanne, som han fra Begyndelsen af har opgivet.

Dette skal jeg sige i Almindelighed om det Princip, som maatte have tiltrukket sig mest Opmærksomhed med Hensyn til Lovforslaget, og jeg skal dernæst gaa over til at omtale de enkelte Vædringsforslag. Til § 1 foreligger der først Vædringsforslaget af Udvalget under Nr. 1, at der ved Slutningen af Paragrafen tilføjes: „for samme Slags Varer“. Dette Forslag er, som det høie Thing vil se, kun en Konsekvens af, hvad jeg bemærkede, nemlig at Udvalget fandt, at det bør være opgivet, til hvilket Slags Varer Mærket er knyttet og altsaa Eneretten til Mærket er knyttet. Til § 4 foreligger der dernæst Vædringsforslag af Udval-

get under Nr. 2, som gaar ud paa, at i 4de Linie forandres Tallet 2 til 4 og foran „Brede“ indskrives „6 Tommer i“. Dette Vædringsforslag gaar ud paa at føre Loven tilbage til den Skikkelse, som den med Hensyn hertil havde modtaget i Landstinget. I det af Regjeringen Landstinget oprindelig forelagte Lovforslag var angivet de samme Dimensioner, som Regjeringen nu har foreslaaet, nemlig at den Tegning, som her er Tale om, kun maatte have 2 Tommer i Høiden og ligesaa mange i Bredden. Landstinget har imidlertid troet at burde udvide dette til henholdsvis 4 og 6 Tommer. Der er i de Motiver, som ledsage det Lovforslag, der er fremlagt iaar, bemærket, at der formentlig vilde stille sig adskillige praktiske Vanskeligheder veien for at tillade at give den Tegning, som her er Spørgsmaal om, saa store Dimensioner, nemlig henholdsvis 4 og 6 Tommer, som Landstinget har vedtaget. Udvalget har imidlertid ikke kunnet overbevise sig om, at saadanne praktiske Vanskeligheder i Virkeligheden foreligge og det har saa meget mindre Grund til at forlade det Standpunkt, som Udvalget i sin Midte besidder et æret Medlem, der tidligere under andre Forhold og andetsteds har havt netop med den Slags Sager, Indregistrering af Varemærker, at gjøre, og man ogsaa fra dette ærede Medlem har erfaret, at der i Virkeligheden, idetmindste efter hans Kjendskab, ikke har stillet sig nogen praktisk Vanskelighed veien i saa Henseende. Jeg har endnu en lille Bemærkning at gjøre til dette Vædringsforslag under Nr. 2 til § 4. Det staar i Motiverne til det iaar forelagte Lovforslag, at denne Størrelse, 2 Tommer i Høiden og 2 Tommer i Bredden, svarer til den, der er fastsat i den for det tydske Rige gjældende Lov om dette Emne. Den Lov, som her sigtes til, er den tydske Lov af 30te November 1874, og med Hensyn til hvilken det i de Motiver, som ledsagede det Landstinget forelagte Lovforslag, udtales af Regjeringen, at den i det Væsentlige var tagen til Mønster ved Udarbejdelsen af det forelagte Lovforslag. Jeg har denne Lov tilstede her, og jeg har gjort mig Umage for i den at finde en Bekræftelse paa, hvad der ansøres i Motiverne til det iaar forelagte Lovforslag om, at der i den skal staa Noget om, at Tegningen ikke maatte have større Dimensioner end disse 2 Tommer i Høiden og 2 Tommer i Bredden, men jeg har ikke været istand til at finde, at der i den tydske Lov staar Noget derom. Jeg kan vanskeligt tro, at jeg skulde have overset det, saa jeg er tilbøjelig til at mene, at der maatte foreligge en lille Misforstaaelse. — Jeg kommer da til Vædringsforslag Nr. 3 af Udvalget til § 4, som gaar ud paa, at i Nr. 2 næstsidste Linie efter „bør medfølge“ udgaar Resten af Stykket og sættes istedet derved „i 2 Exemplarer, der ikke tilbageføres“. Med Hensyn først til, at Udvalget saaledes har foreslaaet, at disse Exemplarer ikke